

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Modesti Tavbengall Apologeticus Adversus Umbras Oratij Melliti

Hansiz, Marcus

Pragæ, 1723

Caput XXII. Quam nihil curandæ Melliti, ejusque similium in Almam Jesu
Societatem calumniæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39569

CAPUT XXII.

*Quam nihil curandæ Melliti, ejus-
que similium in Almam JESU Socie-
tatem calumnia.*

Verum, ut ad id redeam, unde devolutus sum, id ajo, calumnias in Societatem ingestas ut plurimum tum ex persona proferente, tum ex materia proposita, tum denique ex modo formulisque inconditis proponendi semet ipsas jugulare, cujus exemplum evidens in tuo, Mellite, apparatu habemus. Apparet ubique passio & morbus: mera jacula sine argumento solido: omnia conquisita, fabulæ, rumores, suspiciones, conjecturæ, perversæ illationes: Ex quo inferri debebat virtus, colligitur vitium. Alienæ, totoque exorbitantes Cælo interpretationes, mendacia, centones meri; exclamationes, exaggerationes, hypotyposes; Jam si ad singula respondere negotium sit, ejusmodi esset, atque si aut os canibus, ne latrent obfocare; aut virus viperis, quod assiduo reperant, excernere statuas.

Et vero, quod vobis, Jesuitæ, solatio sit, ipsa tot taliumque hominum obtrectatio gloriosa vobis est; Ignobilem enim & inertem nemo insectatur; sed a quo vel quis timet, vel cui invidet, vel a quo dissentit; vel denique
cujus

cujus virtus adeo eminent, ut umbram aliis facere videatur sceleratum quippe, profligatumque hominem calumniatur nemo; satis enim ignominia morum premit: neque illum calumnia appetit, in quo nihil novi est, vituperabilem esse. Hinc enim fit, quod de quibusdam non laboramus, nihil ad eos oppugnandos enititur, ad eorum vitia nemo consistit: quia nihil novi. Ad rariora convertimus, vulgata præterimus. Res vestra, Socij JESU, aliter habent. Argumenta conquiruntur, industria effluet in ponitur, omnia dicta facta patentia, occulta, vera, verisimilia, sæpe & possibilia, imo & impossibilia vestigantur: Spectaculum plane facti estis mundo, angelis & hominibus: Quid tot studia adversantium sibi volunt? Scilicet ut probent in luce vestra maculas quasdam reperiri: novum scilicet hoc, & non cuiusvis notum Argumentis huc contendendum est. Quæ lippum esse aut simum ipsi oculi, vultusque prodit, lippum esse, aut simum nemo probat. Res est etiam lippis nota.

At vero egregia virtus, & communem modum supergressa irritamentum est primum invidiæ, atque, quod inde consequitur, calumniæ. Quippe moribus hominum comparatum est; ut in rebus omnibus ad præcellentiam faceret; sic nec in claritate virtutis quisquam æquo animo fert superiorem se. Eminentis virtutis præclarum signum est, allatrari. Ipsorum iudicio calumniantium ij, qui petuntur, magni sunt. Quod in vobis certe verum est, Iacelyti Societatis JESU indigetes: Ipsum scriptitantium calumniantiumque iudicium gloriæ vestrae cedit: omnes enim eo id faciunt, quod aliorum fuisse sciant irritos conatus. Quis enim aggreditur hostem, quem alioqui novit esse profligatum? Magnam esse existimationem necesse est hostis, adversus quem tanto apparatu tantisque copiis venit. Quatenus ego quidem ex Mellito eam vobis gloriam polliceri nequeo, quod hostis est parum conspicuus.

qui Societatem potius sui causa, spe scilicet aliqua gloriæ ex tali molitione proventuræ, quam fiducia derogandi aliquid infectatur. Inopiam suam hoc qualicumque vento implere desiderat. Hoc enim persuasum habet; vel audere aliquid in Societatem JESU, aut eam laceßere, gloriosum sibi fore, Verum si superi diem porro indulserint, non ille sane unquam potis erit, se voto damnatum lætari. Habebit qui ei nervum, & alas incidat, & pro gloria, quam quærebat, remetiatur, quo sapiat, intellectum. Hæc obiter.

Cæterum ad vos mea rursus oratio gloriosi Ecclesiæ Dei pugiles. Tenetis apicem, imo olympum famæ securæ quo nullæ unquam ululæ ferali cantu pertingant, aut bubones funesti, quibus hoc vitæ institutum est, odisse, & odio haberi: Quod mihi plane persuadeo, vestrum fuisse consilium, quod rostrum importunum nullo usque responso truncandum putaveritis: belle actum! fecistis, quod erat virtutis Religiosæ, quod Sapientiæ. Libenter sufferitis insipientes, cum sitis ipsi sapientes. Cor. 2. 12. Et mihi tamen veritatis interpretem agere licuit, tum ad facinus recutitæ frontis retundendum, tum ad famæ vestræ tuendam integritatem. Ex ipso, qui in manibus est, eventu discere potestis, quantum sit in rebus vestris pondus. Dudum ego hoc mecum tacitus expendebam, quid esset, quod, cum in aliorum dictis scriptisque multa facile dissimulentur, facileque excusentur, scilicet interesse permagni reputant judicium & calamum Societatis, esseque non parvum in utroque momentum. Quid innocentius scribi poterat libello Soterij? & fuit tamen ejus tanta vis, ut efficeret, nonneminem propemodum de potestate mentis exire, malo interno in alterum jam cerebri paroxysmam erumpente.

Scio.

Scio, quam tibi doleat Mellite, me adeo in Societate JESU laude versari: ne, quæso imperes animo meo: sic Deo teste sentio, sic iudicio non hodierno primum, sed inveterato contendo. Et vero licuit tibi commentitias ejus noxas tam avidè esurienterque masticare, quid ni licebit ejus egregias virtutes, ex vase spurco, in quo tu eas collocasti, id est, calumnijs tuis, in lances aureas, ingenuæ veræque prædicationis transfundere, queis, veluti dapibus odoratis palatum Christianum satiari, nedum Religiosum possit? Quas tu virtutes, ad talia cæcus, in Societate non vidisti, alij æqui bonique vident omnes, laudabuntque ad nauseam tuam. Et vero ea omnia, quæ protulisti, ea tantum parte sunt vitia, qua tu aspexisti; obliquus enim oculus quid recti videat? ea vero parte, qua probi, prudentesque sunt intuiti, pura omnia, integraque videntur. Nullū illi parvum in Soterio consilium, nullam in verbis alienam sententiam, contumeliam, maledicentiam nullam, nullam alijs Religionibus detrahendi studium viderunt, nullam præterea in Superioribus incuriam, nihil eorum, quæ tu in Societatem JESU universe blaterasti, viderunt: nihil, inquam, nisi studium maledicendi tuum, & verbo, magnum iudicij Religiosi, quin & virilis inopiam. Quo vel ipso, ut jam alias dixi, compendium fecisti nullum, nisi ut ridereris.

Miror ego profecto, quod tu, qui, ut audio, Græco rore tinctus es, centones tuos non Græce potius, quam Latine conscripseris, ut ne saltem ab omnibus, qui te in cute noscunt, legereris. Non tam Societatis causa hoc dico, quam tui, qui tali consilio multis te fannis subtraxisses. Quid enim, cum te Ascetica dogmatizantem audiunt, te? cum Theologica crepantem: te? cum de Lessij eruditissimi clarissimique viri doctrina censuram ferentem: te? cum de in omnibus quærendo DEO loquentem, de Christi Crucifixi exemplo, de mortificatione, de humilitate, de Charitate, de Zelo Divinæ gloriæ, hæc, inquam, & talia

& talia buccinantem : te ? Denique de prudentiæ legibus differentem : te : te , inquam , de prudentiæ legibus loquentem ? DEum immortalem ? qui nonnunquam risus ! qui cachinni apud eos , qui te noverunt , fuerint necessario exorti , cum centones tuos , qui dignati sunt , legerent ! Sed tibi , credo , & hoc satis fuerit mercedis , motum saltem aliquem apud legentes excitasse . Crede mihi , non sane amicus fuit , qui , ut in hoc orbis iudicium prodires , tibi suavisit , aut persuasit . Nasuti sunt multi , & aliquid ultra paginam & literas odorantur . Te quem tali more scribentem legunt , nullo virtutis , saltem in verbis colore ; quem vident , nihil eorum , quæ de virtutibus magnifice præceperis , tua scribendi ratione impleffe ; cæce in omnia , & cum impetu ruere , quomodo prudentiæ vel unica suffartam putabunt ? Quem advertunt adeo passionibus ultra omnes limites , & moderationis , & veritatis , & humanitatis , & Religionis abreptam , quomodo constantiam viri maturitatemque in te reperient ? Quem vident quovis fere folio in grallas assurgere , thraconismos crepare , montes polliceri , quomodo in te fixum aliquid , solidamque humilitatis , & modestiæ Religiosæ deprehendent ? Quem vident , meras despumare calumnias , in Viros Sanctos , in Cœtum Religiosum , quem publicam inter viros Sacros , imò Ordines universos excitare velle discordiam ; qua , quæso , ratione fiet , ut te serio dixisse , quæ de caritate & concordia Religiosorum , de ædificatione publica , vitandoque scandalo , de rerum Sacrarum exercitatione , de superandis tentationibus , alijsque talibus locutus es , ut te factò id esse , quod locutus es , credant ? Vide sis mi Melite , quam longe consultius tibi fuisset hæerere in angello cum libello , & exercitia , quæ proprie Monachorum sunt , id est orationem & mortificationem diligentius usurpare , quam adeo ire in præceps , ut

M

nec

nec apparere sine dedecore, nec pedem sine ignominia derisioneque publica possis referre. Hoc igitur consilium tibi eram daturus, ut abortibus tuis græcum vestimentum indueres, quo saltem cultus peregrinus turpitudinem abderet: Quamquam quid ego Græcismum desiderio in homine, qui pleraque, quæ his tabellis descripsit, græcatus est?

